

Лекція № 5

Тема: Загальний огляд Мохоподібних, Хвощеподібних, Плауноподібних

План:

1. Вищі рослини
2. Відділ Мохоподібні
3. Відділ Хвощеподібні
4. Відділ Плауноподібні

1. Вищі рослини

Усі вищі рослини, як правило, мешканці суходолу, але серед них є й мешканці водойм. За способом живлення переважна більшість вищих рослин - автотрофи. За зовнішнім виглядом вони дуже різноманітні. Вони мають ряд загальних рис: їх тіло диференційовано на вегетативні органи (корінь, стебло, листок), а органи – на ткани; органи розмноження багатоклітинні.

Для розвитку вищих рослин характерні дві фази, які чергуються одна з одною: гаметофіт і спорофіт.

Гаметофіт - статеве покоління, на якому утворюються багатоклітинні статеві органи - антеридії та архегонії.

Спорофіт - безстатеве покоління, на якому утворюються органи безстатевого розмноження - спорогонії, в яких шляхом редукційного поділу утворюються гаплоїдні спори. Спори у вищих рослин можуть бути морфологічно однакові або різні. Дрібніші за розмірами спори називають мікроспорами, а більші - мегаспорами.

Еволюції вищих рослин, крім мохоподібних, характерна тенденція до переваги і вдосконалення спорофіта при одночасній редукції гаметофіта.

Вищі рослини походять від водоростей. Ері вищих рослин передувала ераводоростей.

Основними передумовами виходу рослин на суходіл були такі події:

- 1) утворення в прибережних частинах водойм шару мулу, який став основою первісних ґрунтів;
- 2) накопичення в повітрі внаслідок життєдіяльності водоростей достатньої кількості кисню;
- 3) утворення навколо Землі озонового шару, що став надійним захистом для живих організмів від шкідливих променів

Сонця,

4) існування на великих площах суходолу постійного вологого і теплого клімату.

З моменту виходу на сушу вищі рослини розвивались в двох основних напрямках: вони утворили дві великі еволюційні гілки – гаплоїдну і диплоїдну. Перша представлена відділом Мохоподібні, у яких в життєвому циклі домінує гаплоїдне статеве покоління – гаметофіт, друга - решта вищих рослин, у яких переважає диплоїдне безстатеве покоління - спорофіт.

Вищі рослини налічують 300.000 видів, з них 5000 видів у флорі України.

2. Відділ Мохоподібні

На земній кулі цей відділ об'єднує близько 35 тисяч видів рослин, зокрема в Україні - близько 600. Більшість мохоподібних - багаторічні рослини, що мають розміри від міліметра до декількох сантиметрів. Найбільших розмірів сягає водяний мох фонтіналіс - до 60 см, а також деякі мохи-епіфіти, які поселяються на поверхні дерев. Більшість мохоподібних живе у помірному та холодному кліматі обох півкуль. Ростуть вони в лісах - на ґрунті, піску, стовбурах дерев (епіфіти), на болотах, є

БОТАНІКА 2024-25

серед них і водяні рослини. Зустрічаються мохоподібні навіть у сухих степах та пустелях, чимало їх і в тропіках. Можемо побачити мохи вздовж асфальтових доріжок, на дахах та фундаментах будинків, але царством мохів вважають тундру та вологі високогір'я тропіків.

В Україні, з понад 70 видів маршанції, поширений один вид - маршанція звичайна. Вона часто зустрічається на сирих і болотистих місцях, вогких скелях. Поширена по всій лісовій зоні. Це невеличка сланка дводомна рослина, 2-10 см завдовжки і 1-2 см завширшки, з темно-зеленим (зверху), дихотомічно розгалуженим пластинчастим таломом.

Верхня частина слані має дрібний сітчастий рисунок. В центрі кожної ділянки виділяється блискуча пляма з темною крапкою в середині – продих з продиховою щілиною. На верхній частині слані також можна бачити виводкові кошики, що мають вигляд невеликих келихоподібних виростів. На їх дні утворюються виводкові тільця (таллідії) на мініатюрних ніжках. Піз час дощу їх змиває вода, і, потрапивши у вогку землю, вони простостають у нову слань маршанції.

На нижній поверхні слані розташовані амфігастрії та чисельні ризоїди двох типів: прості та язичкоподібні. Прості ризоїди всмоктують воду з мінеральними солями та прикріплюють талом маршанції до субстрату. По язичкоподібним здійснюється рух води до різних ділянок талому. Таким чином, талом маршанції має дорзовентральну будову.

Антеридій – невеличкий мішечок на короткій ніжці з одношаровою стінкою. Порожнина антеридію заповнена сперматогенною тканиною. Кожна клітина сперматогенної тканини утворює два дводжгутикових сперматозоїда.

На жіночій підставці (архегонієфор) проміж її променів розташовані архегонії, які складаються з овального черевця та витягнутої шийки. Шийка звисає донизу. Стінка архегонія одношарова. В черевці розташована яйцеклітина, в шийці – каналцеві клітини, які ослизнюються в зрілому архегонії. Після злиття яйцеклітини зі сперматозоїдом із зиготи утворюється безстатеве покоління маршанції – спорофіт, представлений спорогоном.

Із роду політрих у флорі України представлені 8 видів. Найбільш характерний – політрих звичайний – росте густими дернинами на вогких і сирих місцях у лісах, особливо хвойних, на луках; поширений майже по всій Україні, особливо в лісових і гірських районах. Стебло пряме (20-40 см), густо вкрите цупкими

лінійно- ланцетними філоідами. Зозулин льон — багаторічна дводомна рослина. Антеридії і архегонії розвиваються на верхівках стебел. Запліднення відбувається під час дощу або в росі рано навесні.

Сфагнові, або «білі», торфові мохи об'єднують близько 300 видів. Вони зростають на заболочених ділянках лісу з бідними ґрунтами, на болотах. Ці мохи здатні поглинати вологи в 30-40 разів більше своєї ваги. Це тому, що в листках сфагнуму є, крім живих хлорофілоносних клітин, мертві водоносні гіалінові клітини, заповнені повітрям. Саме ці клітини можуть утримувати вологу. Коли рослини сфагнуму живі і знаходяться у вологому середовищі, то зверху вони блідо- зелені, а знизу - білі. Сфагнові мохи мають листкостеблову будову, і, на відміну від зозулиного льону, є однодомними, тобто чоловічі й жіночі статеві органи знаходяться на верхівці однієї рослини. Там же після запліднення утворюються три невеликі кулясті коробочки, у яких дозрівають спори. Там, де з'являється сфагнум, відбувається заболочування ґрунту.

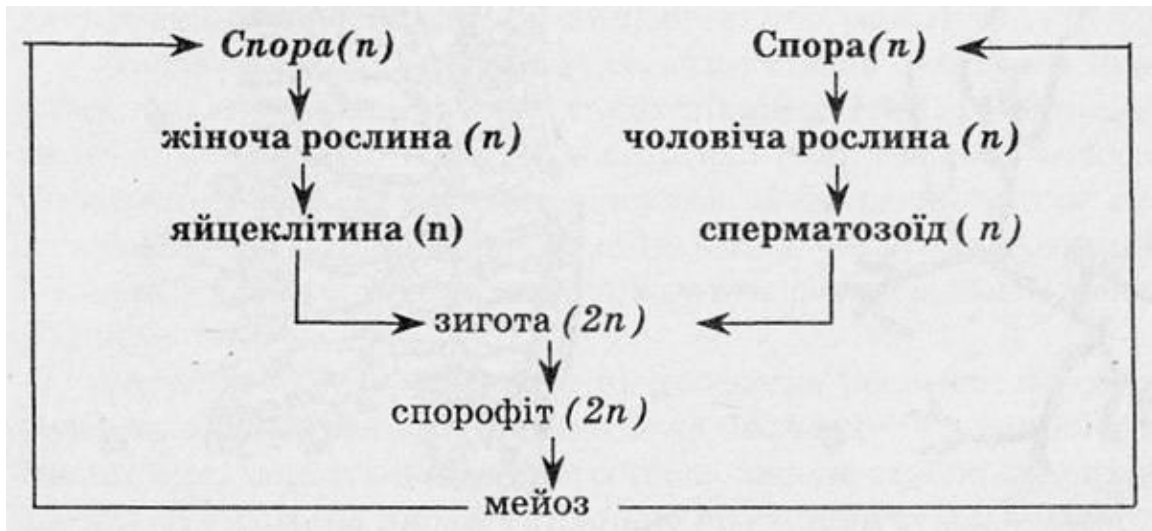

Схема життєвого циклу мохоподібних.

Народногосподарське значення.

- Беруть участь у кругообізі речовин й енергії на Землі, як і інші рослини, являють собою незамінний компонент біосфери Землі.
- Першими з'являються на незаселених субстратах.
- Беруть участь у створенні особливих біоценозів, особливо там, де майже суцільно покривають ґрунт (тундра).
- Моховий покрив здатний накопичувати і утримувати радіоактивні речовини.
- У зв'язку зі здатністю вбирати і утримувати велику кількість води, відіграють велику роль у регулюванні водного балансу ландшафтів.
- Спричиняють заболочування територій.
- Сфагнові мохи – джерело утворення торфу, який широко використовується в промисловості. Торф використовується як паливо і як цінна хімічна сировина, з нього виготовляють віск, парафін, феноли, оцтову кислоту та ін. речовини. Також торф використовується як добриво, при цьому не тільки підвищується врожай сільськогосподарських культур, але і поліпшується структура ґрунту. Важливе значення має торф в якості будівельного термоізоляційного матеріалу для трубопроводів і житлових будівель. З торфу виготовляють папір і картон.
- Деякі сфагнові мохи мають антибіотичні властивості і застосовуються в медицині.
- Використовуються для оцінки забруднення атмосфери. Бриометри – коробочки сростучими на них мохами.

3. Відділ Плауноподібні

Відділ Плауноподібні (*Lycopodiophyta*) — відділ вищих спорових судинних рослин, що налічує близько 1000 сучасних видів (в Україні 12 видів). Плауноподібні одна із найдавніших груп рослин. Високі рештки їх відомі починаючи з силуру. Найбільшого розвитку плауноподібні досягли в кам'яновугільному періоді палеозойської ери і були представлені багаточисельними великими (до 30 м) деревами: лепідодендронами, сигіляріями та іншими, які формували ліси, а потім вимерли в карбоні палеозойської ери. Вони відігравали важливу роль в утворенні покладів кам'яного вугілля (лепідодендрони, сигілярії та ін.).

Сучасні представники плауноподібних рослин – багаторічні рослини, поширені по всій земній кулі. У життєвому циклі плауноподібних спостерігається чітке чергування поколінь. Переважає нестатеве покоління, тобто спорофіт. Спорофіт плауноподібних розчленований на: корінь; стебло; дрібні, іноді лускоподібні листки. Листки плауноподібних є виростами стебла. Вони слабкодиференційовані, з 1-2 нерозгалуженими жилками. Плауноподібні становлять мікрофільну лінію еволюції. Тобто для них характерна мікрофілія – дрібні листки густо розміщені на стеблі. Пагони плауноподібних не мають чітко виражених вузлів і міжвузлів. Стебла та корені плауноподібних дихотомічно галузяться.

Спорові спорангії плауноподібних розташовані або в пазухах, або з верхнього боку видозмінених листків (спорофілів). Чергуючись із стерильними листками, вони утворюють уздовж стебла спороносні зони або ж зібрані у спороносні колоски (стробіли). Плауни поділяють на рівноспорові та різноспорові.

Рівноспорові — однодомні. У наших лісах поширений плаун булавовидний. Спорофіт плауна — зелена рослина типової будови плаунів. Гаметофіт (або як його ще називають — заросток) плауноподібних – невеличкий (близько 3 мм у діаметрі) підземний безхлорофільний двостатевий заросток, який вступає в симбіоз із грибами, розвивається дуже повільно і живе до 20 років.

Різноспорові (наприклад, плаунець-селягінела) мають мікроспори та мегаспори — різні за розміром і якістю; з них виростають різностатеві гаметофіти (статеве покоління) — це дводомні рослини, у яких заростки розвиваються під оболонкою спори за рахунок її поживних речовин протягом кількох тижнів. Запліднення відбувається лише при наявності вологи, у крапельно-рідкому середовищі. Із зиготи розвивається спорофіт, на ньому утворюються спори, утворенню яких передують

БОТАНІКА 2024-25

редукційний поділ. В основу класифікації плауноподібних покладено особливості будови спорофіта.

У плаунів добре розвинене вегетативне розмноження.

Представники плауноподібних на території України:

- плаун булавовидний,
- плаун річний,
- баранець звичайний (плаун-баранець),
- селажінепа плауноподібна.

Роль плауноподібних сьогодні невелика. Спори плаунів, які мають 50% невисихаючої олії, використовують у фармакології (як дитячу присипку), у металургії при витонченому литті (обсипають стінки формочок) та в піротехніці (для феєрверка). Неперевершене значення давніх плаунів як утворювачів вугілля. Сучасні плауни в Україні — рідкісні рослини, вони занесені до Червоної книги.

Відділ *Lycopodiophyta* поділяється на 2 класи:

- Плауновидні - *Lycopodiopsida*
- Молодильниковидні - *Isoetopsida*.

Клас *Lycopodiopsida* включає 3 порядки:

- Астероксиллові - *Asteroxylales*
- Плаунові - *Lycopodiales*
- Протолепідодендрові - *Protolepidodendrales*

Клас Плауновидні, або Лікоподіонциди (*Lycopodiopsida*).

Належать вимерлі і сучасні рослини.

Вимерлі порядки: Астероксиллові (*Asteroxylales*) і Протолепідодендрові (*Protolepidodendrales*).

Порядок Плаунові (*Lycopodiales*)

Спорофіти трав'янисті, багаторічні. Стебло та корінь не мають камбію. Належать рівноспорові плауноподібні (спори однакові за розміром). Спорангії розташовані на спорофілах, звичайно зібраних в стробіли, що нерідко називаються спороносними колосками (термін невдалий і помилковий). Листки без язичків. Гаметофіт двостатевий, у тропічних видів - надземний, однорічний, у форм помірної клімату - підземний, багаторічний, характеризується сапрофітним або напівсапрофітним способом життя. Сперматозоїди дрібні, численні, дводжгутикові. Порядок включає родини Плаунові та Баранцеві.

Родина Плаунові (*Lycopodiaceae*) має кілька родів.

Рід Плаун (*Lycopodium*) має близько 400 видів, з яких більшість поширені в тропіках і субтропіках, але деякі види мають більш широкі ареали в областях з помірним і холодним

БОТАНІКА 2024-25

кліматом. Всі плауни надземні або епіфітні багаторічні трав'янисті рослини з прямостоячими, сланкими, звисаючими, повзучими або лазячими пагонами та з додатковими коренями.

Плаун булавовидний (*L. clavatum*) поширений в хвойних лісах (частіше в соснових). Багаторічна рослина, має сланке дихотомічно розгалужене стебло з висхідними вилчато-розгалуженими пагонами і дихотомічно розгалуженими коренями. Стебло та гілки густо вкриті дрібними листочками, які розташовані спіралью, вони є сидячими, ланцетними, по краях зубчастими, на верхівці з шилоподібними вістрями. Вздовж листка проходить жилка. Листки зовні покриті епідермісом з продишовим апаратом.

Багатошаровий мезофіл складається з клітин з хлорофільними зернами. Їх ряди розділені повітронесними порожнинами.

В середині літа у плауна булавовидного з'являються 2 стробіли, рідше 1-3. Вони розміщуються на верхівках стебел. На осі стробіла черепитчасто розташовані спорофіли, вони плівчасті, значно дрібніші за вегетативні листки, серцеподібні, закінчуються довгим, по краю зубчастим вістрям, при досяганні набувають жовто-золотистого кольору. На верхньому боці біля основи спорофіла на короткій ніжці сидять спорангії, вони ниркоподібні, одногнізді. В них розвивається велика кількість однакових дрібних спор. Спори округло-тетраедричної форми і мають жовте забарвлення та дві оболонки: зовнішня - екзина (екзоспорій) - сітчаста, з потовщеннями на гранях, внутрішня - інтина (ендоспорій) - тоненька. Спори містять до 50 % жирної олії, не змочуються дощовою водою, плаваючи на її поверхні (звідси і назва „плаун”).

Спорангій має трьохшарову оболонку, внутрішній шар якої (тепетум) майже повністю руйнується, вміст його клітин використовується при розвитку спор. Під трьохшаровою оболонкою розміщується археспорій.

Спори з дощовою водою вмиваються в ґрунт і через 5-7 років ті з них, що потрапляють на глибину не більше 8-10 см, проростають, даючи початок статевому поколінню – гаметофіту (заростку). Заросток, покритий епідермісом. Знизу і збоків заростка відходять ризоїди. Над нижнім епідермісом розміщені у 3-5 рядів клітини, які містять гіфи гриба (ендотрофна мікориза). За ними розміщується шар вертикально видовжених клітин (палісадний). Глибше розміщена запасуюча тканина, в клітинах

БОТАНІКА 2024-25

якої накопичується крохмал. Середина заростка зайнята паренхімою.

Заросток – (гаметофіт) - двостатевий, тобто несе і антеридії, і архегонії. Антеридії повністю занурені в тканини заростка. Архегонії мають типову форму і будову, черевце їх занурене в заросток, а шийка виступає над поверхнею. Після запліднення зигота без періоду спокою проростає, ділиться з однієї клітини формується підвісок, а інша - зародкова. Підвісок більше не ділиться, зародкова клітина багаторазово ділиться і дає початок зародку. У плауна заросток підземний, тому формується ніжка – напівкулеподібне тільце, яке занурюється в тканину заростка і забезпечує живлення зародка.

У сформованого зародка добре помітне стебельце, на якому формується перший листок, біля основи стебельця виникає додатковий корінь. Прориваючи тканину заростка, зародок розвивається далі і утворює молоду рослину.

Клас Молодильникові або Ізоетопсиди.

Клас *Isoetopsida* включає 3 порядки:

- Селагінеллові - *Selaginellales*
- Лепідодендрові - *Lepidodendrales*
- Молодильникові - *Isoetales*

Сюди належать різноспорові плауноподібні (мають мікро- і макроспори). Листки з язичками. Гаметофіти одностатеві, дрібні, розвиваються не залишаючи оболонки спори протягом року, за рахунок поживних речовин спори. Сюди належать порядки: Плаункові або Селагінеллові (*Selaginellales*), Лепідодендронові (*Lepidodendrales*) і Молодильникові (*Isoëtales*), причому Лепідодендронові повністю вимерлі, а два інші порядки зараз представлені у флорі.

Порядок Плаункові або Селагінеллові (*Selaginellales*). Під Плаунок або Селагінелла (*Selaginella*) включає приблизно 700 видів. Більшість - невеликі повзучі трав'янисті рослини, лише 50 видів мають прямостояче стебло. Доросла рослина (спорофіт) селагінели за зовнішнім виглядом дуже подібна до плаунів, має ніжне сланке дихотомічно розгалужене стебло. Види з прямостоячим стеблом мають дрібні спіральні розміщені листки однакового розміру.

У видів, що мають сланке стебло, листки розміщені в два ряди. Кожний ряд складається з двох тісно зближених листків. Верхні листки маленькі, нижні – більші. Рослина має дорзовентральну будову. Біля основи листків є півчастий виріст – язичок (лігула).

БОТАНІКА 2024-25

До ґрунту селазінели прикріплюються тонкими дихотомічно розгалуженими коренями. Корені виникають або на стеблі, або на особливих утворах – ризофорах, які утворюються від стебла екзогенно, корені на них утворюються ендогенно. Стробіли звичайно поодинокі і розташовані на верхівках вертикальних пагонів.

Селазінели - різноспорові рослини (гетероспорія). У них наявні спорангії двох типів – мікроспорангії і макроспорангії. У мікроспорангіях розвивається велика кількість дрібних мікроспор, в макроспорангіях утворюється всього 4 макроспори. Спорангії розміщені на верхньому боці спорофілів, які зібрані в стробіли. Спорофіли зовні подібні на вегетативні листки, але мають добре розвинений язичок.

Спорангії мають ниркоподібну або обернено яйцеподібну форму, сидять на невеликій ніжці, одягнуті двошаровою оболонкою. Вистилаючий шар тапетум, розміщений глибше, виникає із спорогенної тканини. Мікро- і макроспорангії зібрані на одному стробілі, але розміщення їх буває різним. Частіше мікроспорангії знаходяться у верхній частині, а макроспорангії у нижній частині стробіла, і розміщені вони в різних рядах – справа і зліва. Відповідно утворюється два типи заростків.

При проростанні мікроспори утворюється сильно редукований чоловічий заросток, який не залишає оболонки мікроспори. При першому поділі утворюються дві клітини – велика (антеридіальна) і мала (проталіальна). Антеридіальна дає початок одному антеридію. В ньому утворюються клітини стінки антеридія і 2-4 спермагенні клітини.

Мікроспорангії розкриваються щілиною (тріщиною) і спори з силою викидаються назовні. Далі розвиток чоловічого гаметофіта відбувається на землі. В результаті поділу спермагенних клітин, утворюється велика кількість дводжгутикових сперматозоїдів. Стінка антеридія розпливається і сперматозоїди плавають у загальній масі плазми.

Макроспора проростаючи, утворює жіночий заросток. У більшості видів розвиток заростка відбувається на землі. При поділі ядра макроспори утворюється велика кількість нових ядер, між якими потім виникають перегородки, в результаті формується багатоклітинний заросток, що не покидає оболонки макроспори. У верхній частині заростка клітини посилено діляться, в результаті оболонка мегаспори розривається і заросток вип'ячується назовні. Клітини заростка зеленіють, на ньому утворюються ризоїди і, таким чином, жіночий заросток

може живитися самостійно. У верхній частині заростка розвиваються архегонії, які занурені в тканину заростка. Шийка архегонія має лише 1-3 каналцеві клітини. Запліднення відбувається під час дощу. Запліднена яйцеклітина ділиться, з нижньої клітини розвивається зародок, який складається з стебельця, листочків, ніжки і ризофора. З верхньої частини розвивається підвісок.

Порядок Молодильникові (Isoëtales). Родина Молодильникові (Isoëtaceae).

Рід Молодильник (*Isoëtes*) нараховує 64 види. Це багаторічні трав'янисті рослини, зустрічаються на всіх континентах, особливо в Північній Америці. На Україні зустрічається 3 види, що ростуть в озерах під водою. Різноспорові рослини. Сперматозоїди багатоджгутикові. Молодильникові потомки Лепідодендронових.

4. Відділ Хвоцевидні

Другу лінію еволюції, пов'язану з риніофітами, складає відділ Хвоцевидні - *Equisetophyta*. Це прадавня група рослин, що з'явилася в девоні, досягла розквіту в карбоні, а на початку тріасу почала вимирати. На відміну від інших вищих спорових хвоцевидні характеризуються чітко вираженою метамерією (членистістю) пагонів. Звідси їх друга назва - членисті - *Articulatae*. За загальною структурою тіла вони нагадують насінні рослини ефедру й казуарину. Далекий прототип такої структури представляють харові водорості.

В еволюційному відношенні хвоцевидні являють собою самостійну мікролистну (мікрофільну) лінію еволюції стелярних рослин. Своєрідні їхні листки являють собою не вирости на осі, а видозмінені, сильно скорочені редуковані гілочки.

Сучасні види хвоців — це багаторічні трав'янисті рослини, їх 32 види і об'єднані вони в одну родину Хвоцеві (*Equisetaceae*) та один рід – Хвоц. У флорі України зустрічається 9 видів: хвоц польовий (*E. arvense*), хвоц лісовий (*E. silvaticum*), хвоц болотний (*E. palustre*), хвоц лучний (*E. pratense*) тощо. Серед хвоців зустрічаються карликові рослини 5-15 см висотою й до 1 мм у діаметрі, і рослини зі стеблом у кілька метрів (у тропіках). Цікавим реліктом нашої флори є хвоц великий (*E. telmateia*), висота якого досягає 80 – 100 см. Він поширений у тінистих лісах Криму і Карпат. У рівнинній частині України він зустрічається рідше. Найбільший серед хвоців хвоц гігантський (*E. giganteum*) росте як лазяча рослина в тропічних лісах Південної Америки і досягає 10 – 12 м у висоту при товщині стебла 0,5 – 2 см. Серед давніх

БОТАНІКА 2024-25

вимерлих рослин були дерева і кущі. Хвоцеподібні мають спільні риси з плауноподібними, та є і відмінності. Сучасні хвоцеподібні розповсюджені на всіх материках, виключаючи Австралію та Нову Зеландію. Їх можна зустріти у вологих лісах, на болотах і луках. Часто поширені на кислих ґрунтах.

Характерною рисою хвоцеподібних є наявність у них своєрідних структур, що несуть спорангії – *спорангієфорів*. Кільця спорангієфорів або утворюють на стеблі спороносні зони, що чергуються із вегетативними листками, або сидять на кінцях осей, утворюючи чисті (що складаються лише з спорангієфорів або із спорангієфорів і стерильних листків) стробіли. Переважна більшість хвоцеподібних рівноспорові рослини, і лише деякі, переважно викопні форми, - різноспорові.

Статеве покоління – гаметофіт, або заросток – у нині існуючих хвоців представлено одно- або двостатевими недовговічними дуже маленькими зеленими рослинами, розмірами в кілька міліметрів. На гаметофітах утворюються антеридії і архегонії. В антеридіях розвиваються багатоджгутикові сперматозоїди, в архегоніях яйцеклітини. Запліднення відбувається при наявності краплинно-рідкої води, із зиготи без періоду спокою виростає нове безстатеве покоління – спорофіт.

Зовні стебло вкрите епідермісом, складеним із витягнутих клітин з дуже потовщеними і насиченими кремнеземом стінками. В епідермісі є численні продихи, розміщені поздовжніми рядами (по схилах ребер) і заглиблені в хлорофілоносну тканину – хлоренхіму. Під епідермісом на виступах ребер і в боріздках залягає механічна тканина (склеренхіма), а під нею на ребрах — хлорофілоносна. За механічною розташована тканина корової паренхіми. Під паренхімою кори розташоване кільце судинних пучків, складених з флоєми та слабко розвинутої ксилеми і побудованих за колатеральним типом. Це артростела. Судинні пучки оточені перициклом і розміщені завжди проти ребер. За судинними пучками (до центра стебла) міститься велика центральна порожнина. Крім неї, всередині кожного провідного пучка є менші порожнини, які називаються кардинальними. Вони розміщені якраз проти ребер. Проти боріздок розміщені ще так звані валекулярні порожнини, що виникають у паренхімі кори. Всі ці порожнини є тільки в міжвузлях. У вузлах вони перериваються суцільною тканиною. Провідні елементи ксилеми - трахеїди, є судини.

Відділ об'єднує 3 класи:

1. Гієнієві - *Hyeniopsida*
2. Клинолистові - *Sphenophyllopsida*
3. Хвощевидні - *Equisetopsida*

Клас Гієнієві (*Hyensopsida*). Вимерлі, існували в девоні, не всі ботаніки згодні з віднесенням їх до хвощів.

Клас Клинолистові, або Сфенофілові (*Sphenophyllopsida*). Викопні рослини.

Геологічний вік: пізній девон пермський період.

Клас Хвощовидні (*Equisetopsida*). Цей клас поділяють на два порядки: Каламітові і Хвощові. До першого належать виключно викопні палеозойські форми. До другого - як викопні, так і сучасні види, поєднувані в один рід хвощ.

Сучасні хвощеподібні не відіграють значної ролі у природі. Викопні хвощі відіграли важливу роль в утворенні кам'яного вугілля. Деякі з них є злісними бур'янами (хвощ польовий). Проте одночасно той же х. польовий є лікарською, фарбувальною та їстівною рослиною. Раніше в Євразії і Північній Америці вживали в їжу бульби і спороносні стебла хвоща польового після спеціальної обробки. На півночі хвощі можуть бути, наприклад, цінним кормом для оленів. Серед хвощів є ряд отруйних для домашньої худоби, особливо хвощ болотний. Це пов'язане з наявністю сапонінів і глікозидів у всіх частинах рослини. Ряд хвощів застосовують в народній медицині, а хвощ польовий входить в державну фармакопею. Його пагони є сечогінним засобом. Знаходить він застосування також у ветеринарії (для загоювання ран). Завдяки наявності кремнезему стебло хвощів подекуди використовується для чищення кухонного посуду, полірування різних дерев'яних і металевих виробів тощо.

Гієнієві (415-370 млн. років тому), які описані дотепер, були невеликими чагарничками, висотою в кілька десятків сантиметрів. Їхні стебла дихотомічно гілкувалися й були покриті повторно дихотомічно розгалуженими осями.

Представники клинолистів, на відміну від гієнієвих, мали членисті, борознисті до 1м висотою стебла у вузлах яких колотівками по 6-9 розташовувалися клиноподібні широкі, цільні або дихотомічно розгалужені вузькі листки. Деякі мали гетерофільні листки; вузькі листки виконували функцію прикріплення, тому що клинолисти були, очевидно, рослинами, що лазять, на кінцях гілок розташовувалися спорангії, зібрані в стробіли. Клинолисти (рід *Shenophyllum*) утворювали густі зарості в болотистих лісах кам'яновугільного періоду.

БОТАНІКА 2024-25

Разом з ними зростали представники збірного роду каламітів (*Calamites*), із класу хвощові, по зовнішньому вигляду вони нагадували сучасні хвощі збільшені в десятки разів. Каламіти були могутніми деревами, мали довгі горизонтальні кореневища, від яких відходили вертикальні пагони висотою 8-10 до 20 м і 0,5 м в діаметрі. Стебла рясно гілкувалися, гілки також були членисті, листки на них розташовувалися мутовчато, в одній колотівці було від 3 до 70 листків, що мали в довжину від 0,5 до 20 см. листи лінійні, цільні з однієї жилкою; на відміну від сучасних хвощів листки були фотосинтезуючими.

Стебла каламітів мали камбій і наростали в товщину. В умовах вологого й теплого клімату палеозою каламіти вегетували цілий рік, тому не утворювали річних кілець. У середині стебла розвивалася порожнина за рахунок руйнування серцевини. Були серцеподібні промені.

Різноманітні за будовою стробіли каламітів досягали в довжину до 12 см, склалися з колотівок стерильних листків, що чергуються зі спорангіофорами. Спори їх мали елатери - гігроскопічні нитки, завдяки яким вони розсіювалися. Дослідник цих спор, американський палеоботанік Р. Бакстер описував, що спори вимерлого 300 млн. років тому одного з каламітів раптом заворушилися під мікроскопом, корячись швидким рухам своїх елатер, коли Бакстер переніс спори з водного середовища в спиртове. Імовірно, під дією парів спирту елатери підсохнули й стали скорочуватися, стимулювали рух спор.

Каламіти разом з лепідодендронами й сігіляріями утворювали густі тропічні ліси, що відігравали значну роль у рослинності Землі в кам'яновугільний період, в утворенні ландшафтів Землі. До кінця палеозою, у пермському періоді, при різкій зміні клімату, каламіти стали швидко вимирати, а менш спеціалізовані хвощі, пристосувалися й широко поширилися.

Порядок Хвощові (*Equisetales*). Трав'янисті рослини. Характерна особливість їх моноподіальне галуження, мутовчасте розчленування стебла, у вузлах кільцями розташовані також мутовчато розчленовані бічні гілочки. Листки хвощів редуковані, шилоподібні, розташовані кільцями. Рослини мають кореневище.

По характеру надземних пагонів види хвощів можна розбити на 2 групи. В одних видів усі надземні пагони однотипні: вічнозелені, живуть у помірному кліматі більше одного сезону, тобто перезимовують і розвивають верхівкові стробіли. У другій групі хвощів є пагони двох типів: одні спороносні, буруваті або зелені, а інші вегетативні, зелені. Розвиток спороносних і

БОТАНІКА 2024-25

вегетативних пагонів у видів другої групи йде по-різному. Наприклад, у хвоща польового спорозносні пагони з'являються першими, вони буруваті, не гіллясті, звичайно товстіше вегетативних і після спорозношення відмирають. У хвоща лісового й хвоща лугового спорозносні пагони з'являються весною, одночасно з вегетативними. Спочатку обидва пагона блідо-рожеві, потім зеленіють, після спорозношення спорозносний пагін функціонує як вегетативний. У хвоща болотного й хвоща прирічкового спорозносні пагони спочатку нічим не відрізняються від вегетативних пагонів, потім на них з'являється стробіл.

Гілкується стебло хвощів моноподіально.

Розглянемо особливості будови і життєвий цикл хвощів на прикладі хвоща польового. Навесні з кореневища виростають коричневі, негіллясті, соковиті порожнисті стебла (до 50 см.). На верхівці такого стебла утворюється спорозносний колосок – стробіл, він складається з видозмінених листків - спорофілів або спорангіофорів, які мають форму шестикутного щитка з ніжкою в центрі, який має 5-10 мішкоподібних спорангіїв із спорами. Спори хвощів мають своєрідний вигляд. У них є стрічкоподібні вирости (елатери), розширені на кінцях і прикріплені до екзини в одній точці, дуже гігроскопічні, сприяють розсіюванню спор. Спори хвоща морфологічно однакові, але фізіологічно різні (різноспоровість): одні спори проростають в жіночий, інші в чоловічий заросток. На чоловічому заростку утворюються антеридії, в яких розвиваються понад 200 багатоджгутикових сперматозоїдів, на жіночому заростку є архегонії з яйцеклітинами.

Заросток хвоща має вигляд зеленої, багатократно розсіченої пластинки розміром 0,1-0,9 см. Запліднення здійснюється у вологу погоду. Після злиття гамет чоловічий заросток гине, а на жіночому із зиготи утворюється зародок, який розвивається в дорослу рослину - спорофіт.

Після дозрівання і розсіювання спор весняні спорозносні пагони гинуть, а влітку на цьому ж кореневищі розвиваються світло-зелені пагони вегетативні, які виконують функцію фотосинтезу.

Таким чином, спорофіт у хвоща польового представлений вегетативним і спорозносним пагонами з багаторічним кореневищем. Гаметофітом є заростки з антеридіями та архегоніями – недовговічне покоління.